

Міністерство освіти і науки України
Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця
Університет Миколаса Ромеріса (Литва)
Варшавський технологічний університет «Варшавська політехніка» (Польща)
Гомельський державний університет імені Ф. Скорини (Республіка Білорусь)
Університет імені святого Климента Охридського в Бітолі (Македонія)
Університет Тлемсена імені Абу Бакра Белкаїда (Алжир)
Харківська обласна державна адміністрація
Міжрегіональне управління Національного агентства України
з питань державної служби у Харківській та Сумській областях
Громадська організація «Всеукраїнське
студентське братство «Еліта Нації»
Громадська організація «Розвиток Харківщини»

МАТЕРІАЛИ

Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції

«ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ»

26 листопада 2021 року

**Харків
2021**

УДК 351(06)
ББК 67.401я4
П 88

П 88 **Публічне управління: проблеми та перспективи:** матеріали Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції, м. Харків, 26 листопада 2021 року. – Харків : ТОВ «Константа», 2021. – 14 с.

ISBN 978-966-342-420-0

УДК 351(06)
ББК 67.401я4

ISBN 978-966-342-420-0

© Колектив авторів, 2021
© ТОВ «Константа», 2021

ЗМІСТ

Організаційний комітет	10
Секція 1. «Теоретичні та прикладні аспекти розвитку публічного управління в Україні»	12
Секція 2. «Публічне управління та регіональна економічна політика в Україні»	12
Додаток 1. Тези доповідей учасників інтернет-конференції (на електронному носії)	15

СЕКЦІЯ 1

Теоретичні та прикладні аспекти розвитку публічного управління в Україні

<i>Bolotova Olena Olegivna.</i> THE IMPORTANCE OF GENDER DIVERSITY IN PUBLIC AUTHORITIES	15
<i>Evelyn Ileh.</i> PROSPECTS AND PROBLEMS OF PUBLIC ADMINISTRATION	19
<i>Morhunov Serhii.</i> LEGAL CONSOLIDATION OF LOCAL GOVERNMENTS CONTROL	26
<i>Shumskaya Anna.</i> RESEARCH OF THE NEED TO INCREASE THE LEVEL OF PROFESSIONAL COMPETENCE OF LOCAL GOVERNMENT OFFICIALS IN UKRAINE TO INCREASE THE EFFECTIVENESS OF THEIR ACTIVITIES	31
<i>Tetteh Prince Nii Okulete.</i> THE IMPACT OF TELECOMMUNICATION POLICIES ON PUBLIC AUTHORITY	39
<i>Амосов Олег Юрійович, Зілінська Аліна Сергіївна.</i> МЕХАНІЗМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ВИБОРУ УКРАЇНИ	43
<i>Антоненко Ольга Кирилівна.</i> УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ЕЛЕКТРОННОГО ДОКУМЕНТООБІГУ У ПРОЦЕСІ НАДАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ	48
<i>Апанащенко Євгенія Андріївна.</i> НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ	54
<i>Арсенадзе Софіко Гочівна.</i> ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ДІЄВОГО МЕХАНІЗМУ ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ В УКРАЇНІ	59
<i>Белов Євгеній Олегович.</i> ПРОБЛЕМИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ СТРУКТУРИ ДЕРЖАВИ	64
<i>Белова Людмила Сергіївна.</i> НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖПРАЦІ В УКРАЇНІ	69
<i>Болдирєв Юрій Дмитрович.</i> РОЗВИТОК ТЕОРІЇ СУСПІЛЬНОГО ДОБРОБУТУ	75
<i>Бочарнікова Інна Сергіївна.</i> ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ДОХОДІВ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ В УКРАЇНІ	80
<i>Бугай Ольга Вікторівна.</i> ВИКОРИСТАННЯ ДАНИХ У ПРОЦЕСАХ ПРИЙНЯТТЯ РІШЕНЬ У ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ	85

<i>Александрова Олександра Євгенівна. ДЕРЖАВНА РЕГІОНАЛЬНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ</i>	375
<i>Антоненко Ольга Кирилівна. НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ НАДАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ</i>	381
<i>Антонюк Катерина Олександрівна. ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ СТРУКТУРИ ГОСПОДАРСЬКОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ</i>	388
<i>Апанащенко Євгенія Андріївна. ПРОПОЗИЦІЇ ЩОДО ВПРОВАДЖЕННЯ КРОС-КУЛЬТУРНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В ОРГАНАХ ВЛАДИ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЇХ ЕФЕКТИВНОСТІ</i>	393
<i>Арсенадзе Софіко Гочівна. ОПТИМІЗАЦІЯ ЕНЕРГОСПОЖИВАННЯ В МУНІЦИПАЛЬНОМУ СЕКТОРІ ЗА РАХУНОК ВПРОВАДЖЕННЯ СИСТЕМИ ЕНЕРГОМЕНЕДЖМЕНТУ</i>	400
<i>Бабина Інна Володимирівна, Кириченко Юлія Владиславівна. ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ КОМПЛЕКСНИМ РОЗВИТКОМ ТЕРИТОРІЙ</i>	405
<i>Бень Олена Петрівна, Ганжа Наталя Геннадіївна. КАДРОВА ПОЛІТИКА В ОРГАНАХ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ</i>	412
<i>Белов Євгеній Олегович. ЕНЕРГОМОНІТОРИНГ ЯК МЕХАНІЗМ ЕНЕРГОЕФЕКТИВНОСТІ ТА ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ МІСТА</i>	417
<i>Белова Людмила Сергіївна. УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕСУ ЗДІЙСНЕННЯ КОНТРОЛЮ ОРГАНАМИ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ У СФЕРІ ОХОРОНИ ПРАЦІ ТА ПРОМИСЛОВОЇ БЕЗПЕКИ</i>	422
<i>Болдирєв Юрій Дмитрович. СУЧАСНИЙ СТАН ЯКОСТІ ТРУДОВОГО ЖИТТЯ В УКРАЇНІ</i>	428
<i>Бочарнікова Інна Сергіївна. ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ДОХОДІВ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ В УКРАЇНІ</i>	433
<i>Верещак Владислав Вікторович, Джаїн Прадіп Кумар. ПЕРСПЕКТИВИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ВІТЧИЗНЯНІЙ СИСТЕМІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ</i>	437
<i>Грузд Марина Володимирівна, Шеноголець Аліна Валеріївна. АНАЛІЗ НАПРЯМІВ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИКИ ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ</i>	442
<i>Гусак Марина Анатоліївна. СУТНІСТЬ І ЦІЛІ РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ</i>	447
<i>Дворнік Ярослава Ігорівна, Єрьомка Данило Вікторович. ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИДАТКІВ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ УКРАЇНИ</i>	451
<i>Єрмоленко Оксана Олександрівна, Смальскис Вайнюс. НАПРЯМИ ЦИФРОВІЗАЦІЇ ДЕРЖАВИ ТА НАСЛІДКИ ДЛЯ СУСПІЛЬСТВА</i>	456
<i>Жулій Євгенія Андріївна. РЕГІОНАЛЬНА ПОЛІТИКА В СИСТЕМІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ</i>	461
<i>Іванова Зоя Вікторівна. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ ПЕРСОНАЛУ ОРГАНІВ ВЛАДИ ЯК ВАЖЛИВОЇ СКЛАДОВОЇ КАДРОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ</i>	466

УДК 351:82

ДЕРЖАВНА РЕГІОНАЛЬНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ

Александрова Олександра Євгенівна,

студентка 2 курсу

за спеціальністю «Публічне управління та
адміністрування»

ХНЕУ ім. С. Кузнеця

Протягом досить тривалого часу державна регіональна політика розглядалась в Україні досить вузько, лише в контексті питань регіонального економічного розвитку. Разом з тим збільшення диференціації розвитку регіонів (у різних розрізах – соціальному, економічному, культурному тощо) гальмує розвиток української держави та створює загрозу національній безпеці. Ось чому актуальним стає дослідження питання реалізації державної регіональної політики у широкому розумінні цього поняття, не зводячи його лише до питань регіонального економічного розвитку, а відтак, проведення аналізу відповідної термінологічної бази, що стосується державної регіональної політики.

Будь-яка регіональна політика, а особливо активна політика, передбачає процес формування сприятливих передумов для підвищення конкурентоспроможності регіонів. Сьогодні саме цей аспект є ключовим стратегічним пріоритетом регіональної політики України. Для подальшого розгляду окресленої проблематики доцільно навести відповідний термінологічний інструментарій, що стосується державної регіональної політики, щоб уникнути неоднозначності тлумачення термінів.

Забезпечення наукових підходів під час формування і реалізації державної регіональної політики вимагає чіткого обґрунтування її теоретичних, методологічних і методичних засад.

Виявлення сутності регіонального управління, регіональної політики та державної регіональної політики припускає, насамперед, визначення самого

поняття «регіон». Варто зазначити, що і для вітчизняної, і для закордонної наукової літератури характерне різноманіття напрямків і методологічних концепцій у сучасних регіональних дослідженнях, що значною мірою пов'язане з відсутністю чіткого, однозначного тлумачення поняття «регіон» [1].

Під регіоном, як частиною території країни, розуміють значну цілісну територію, де проживає певна кількість населення, розташовані підприємства різних галузей та різних форм власності, установи, що забезпечують нормальні умови для життя людей, для праці, освіти, культури, спілкування. Регіон відрізняється від інших регіонів сукупністю природничих, історично сформованих, відносно стійких економічних, соціальних, національних особливостей. На підставі вищевикладеного регіон визначається як цілісна соціальна система з єдиною структурою, котра включає фізико-географічну, економічну, політико-адміністративну, етнічну, соціокультурну, правову, політичну підструктури, соціальні інститути, що відповідають їм, при визначальній ролі інститутів управління в організації життя регіону.

Крім цього, у регіоні, як складному й комплексному явищі, існують особливі функціональні внутрішньосистемні зв'язки, що впливають із відносин власності, а також компетенційних відносин з розподілу предметів відання й повноважень. Це обумовлюється об'єктивними факторами внутрішнього (належна економічна, соціальна, політична, етнічна й управлінська інфраструктура) і зовнішнього (зв'язок з іншими регіонами й центром) характеру. Регіон має самоврядний механізм, елементи якого взаємопов'язані, взаємозалежні й доповнені механізмом зовнішнього регулювання [2].

Виходячи з вищевикладеного, можна дійти висновку, що регіон – це територія в адміністративних межах держави, яка характеризується: комплексністю; цілісністю; спеціалізацією; керованістю, тобто наявністю політико-адміністративних органів управління.

У сучасних джерелах під поняття «регіон» підводяться різні просторові системи надзвичайно різних масштабних порядків – від групи держав до

невеликих за площею адміністративно-територіальних одиниць і навіть їх частин.

Більшість досліджень, які стосуються теоретичного забезпечення державного управління регіональним розвитком, проводилося й переважно проводиться у теперішній час відокремлено у двох наукових напрямках: державне управління та регіоналістика, причому останній з них додатково розгалужується на регіонознавство, регіональну економіку, регіональне управління, включає економічну географію щодо розміщення продуктивних сил тощо. У межах кожного наукового спрямування формується власне бачення процесів, пов'язаних із забезпеченням регіонального розвитку країни, в тому числі через систему державного управління, що унеможливорює застосування системного підходу до вирішення комплексних проблем, які з часом лише ускладнюються [3].

Регіональне управління, що реалізується у державі, являє собою діалектичне поєднання державного регіонального управління та самоврядування кожного з регіонів країни. У свою чергу державне регіональне управління включає державне управління цілісним соціально-економічним територіальним комплексом держави у просторовому аспекті та державне управління кожним регіоном країни як окремою підсистемою. Виходячи з того, що соціально-економічні регіональні системи постійно розвиваються, на мою думку, поняття “регіональне управління” є тотожним поняттю “управління регіональним розвитком”.

Самоврядуванню регіонів відповідає поняття “самоуправління регіонів щодо забезпечення власного розвитку”, яке разом з державним управлінням розвитком регіонів складає управління розвитком регіонів. Визначальною складовою управління регіональним розвитком в країні є процес державного управління, у межах якого розробляється законодавча база, яка регламентує регіональний розвиток на усіх адміністративно-територіальних рівнях та структуру місцевих органів влади, їх повноваження й взаємодію, а також здійснюється порівняння результатів розвитку регіонів країни, розробляються

та впроваджуються заходи щодо зниження міжрегіональних асиметрій, забезпечується створення рівних умов життя людей незалежно від регіону, де вони проживають. Державне управління виступає складовою такого суспільного явища як управління соціально-економічним територіальним комплексом держави (управління державою), як здійснюється органами державної влади та місцевого самоврядування, а також партіями, рухами, об'єднаннями тощо (виходячи відповідно з державних інтересів, інтересів громад різних рівнів, партійних, корпоративних, конфесійних та інших інтересів). Держава, її соціально-економічні регіональні системи, органи державної влади та місцевого самоврядування, народ країни та окремі громади виступають одночасно і як суб'єкти, і як об'єкти управління

Тепер хотілося б підняти питання сучасних підходів у формуванні та реалізації державної політики регіонального розвитку

Висвітлено основні сучасні проблеми регіонального розвитку в Україні, серед яких виділено: поглиблення диференціації регіонів за основними показниками соціально-економічного розвитку; розширення ареалів репресивності; підвищення рівня внутрішньорегіональної диференціації; дезінтеграцію національного економічного простору. З урахуванням світового досвіду визначено сучасні підходи до модернізації державної політики регіонального розвитку України, складові нової парадигми її формування та реалізації. Наголошено на стратегічній меті та цілях державної регіональної політики на період до 2020 р., на започаткуванні інтегрованого підходу, суть якого полягає у поєднанні трьох складових: секторальної (галузевої), територіальної (просторової) та управлінської, взаємодія яких має синергетичний характер, розкрито шляхи досягнення стратегічних пріоритетів. Зроблено висновок про те, що у державній регіональній політиці України формується більш диверсифікований підхід, який не зосереджується лише на проблемах вирівнювання, а у ньому мають місце елементи, що враховують ендогенні фактори зростання, підвищення рівня конкурентоспроможності регіонів, завдання пов'язані з територіальною соціально-економічною

інтеграцією та просторовим розвитком, з поширенням інновацій, а також ефективне державне управління у сфері регіонального розвитку. Ключові слова: державна регіональна політика, парадигма, ендогенні чинники, стратегічні цілі, стратегічні пріоритети. Основною рисою сучасного розвитку України є розбудова національної економічної системи, яка має слугувати гарантом державної незалежності та соціальної безпеки кожного громадянина країни [4].

Державна політика регіонального розвитку в Україні протягом останніх років зазнала суттєвих змін, які супроводжувалися реформами спрямованими на реалізацію певних пріоритетів економіки країни, зміцнення демократичних основ її розвитку та розв'язання соціально-економічних проблем окремих регіонів. У цей період розробляється і приймається низка нормативно-правових актів установчого змісту та програмних документів з формування та реалізації державної регіональної політики, зокрема: Концепція та План заходів реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні; стратегічні документи: Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020 року та Стратегія сталого розвитку «Україна–2020»; Закони України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформування міжбюджетних відносин», «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи», «Про засади державної регіональної політики», «Про добровільне об'єднання територіальних громад», «Про співробітництво територіальних громад» [2].

Отже, ситуація вимагає нових підходів та інструментів регулювання територіального розвитку, які реалізуються на державному, регіональному та місцевому рівнях, пошуку найбільш оптимального розмежування повноважень між різними територіальними рівнями влади.

Проте перш ніж визначитися з новими підходами до модернізації державної регіональної політики, важливо провести дискурс особливостей формування та реалізації державної регіональної політики як в Україні, так і в

європейських країнах.

Література:

1. Коротич О.Б. Державне управління регіональним розвитком країни: теоретико-методологічні засади / О. Б. Коротич // Державне будівництво. – 2010. – № 1. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/DeBu_2010_1_4
2. Долішній М. І. Регіональна політика на рубежі ХХІ століття: нові пріоритети / М. І. Долішній. – К. : Наукова думка, 2006. – 512 с.
3. Територіальний розвиток та регіональна політика в Україні : наукова доповідь / ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М. І. Долішнього НАН України» ; наук. ред.: В. С. Кравців ; наук. координатор: С. Л. Шульц. – Львів, 2015. – 204 с.
4. Варналій З. С. Інституційні засади та організаційні механізми політики регіонального розвитку: завдання реформ європейського зразка / З.С. Варналій, Р.Р. Білик // Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України, 2014. – Вип. 3(107). – С. 3 – 11.

Науковий керівник: к.е.н., доц. О.О. Єрмоленко

Матеріали конференції публікуються в авторській редакції.

Наукове видання

МАТЕРІАЛИ

Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції

«ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ»

26 листопада 2021 року

м. Харків, Україна

Підписано до друку 23.11.2021 р. Формат 60 x 84/16. Папір офсетний.

Гарнітура Arial. Друк різнографічний. Ум. друк. 1,0.

Наклад 100 прим.

Видавець ТОВ «Константа»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції

ДК № 376 від 22.01.2001.

ISBN 978-966-342-420-0

© Колектив авторів, 2021

© ТОВ «Константа», 2021